

Odluka:

VSRH Revr 368/2014-2

Zbirni podatci

Broj odluke: Revr 368/2014-2
ECLI broj: ECLI:HR:VSRH:2017:5338
Datum odluke: 04.04.2017
Vrsta odluke: Presuda i rješenje
Vrsta predmeta: Građanski - revizija
Odjel: GRAĐANSKI ODJEL
[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Revr 368/14-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Ivana Mikšića predsjednika vijeća, dr. sc. Jadranka Juga člana vijeća, Jasenke Žabčić članice vijeća, Dragana Katića člana vijeća i suca izvjestitelja i Darka Milkovića člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja F. G. iz I., zastupanog po punomoćniku Ž. O., odvjetniku u Zajedničkom odvjetničkom uredu Ž. O., I. P., F. O. u Z., protiv tuženika C. z. v. H. d.d. sa sjedištem u Z., zastupanog po punomoćnici Z. S., odvjetnici u S., radi isplate, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gžr-922/12-2 od 10. prosinca 2013., kojom je potvrđena presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-1004/07-35 od 3. siječnja 2012., u sjednici održanoj 4. travnja 2017.,

p r e s u d i o j e:

Revizija tužitelja u odnosu na glavnu stvar odbija se kao neosnovana.

r i j e š i o j e:

Revizija tužitelja protiv odluke o troškovima postupka odbacuje se kao nedopuštena.

Tuženiku se ne dosuđuje trošak odgovora na reviziju.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim je zahtijevao isplatu iznosa od 2.040.000,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana podnošenja tužbe do isplate te naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana presuđenja do isplate (točka I izreke). Ujedno je naloženo tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 126.198,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 3. siječnja 2012. do isplate (točka II izreke).

Drugostupanjskom presudom odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja i potvrđena presuda suda prvog stupnja. Protiv drugostupanjske presude reviziju podnosi tužitelj na temelju odredbe članka 382. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 28/13 i 89/14 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, u daljnjem tekstu: ZPP), zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP-a, bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 1. ZPP-a u postupku pred drugostupanjskim sudom i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, kao i zbog odluke o troškovima postupka. Predlaže preinačenje pobijane odluke, odnosno njeno ukidanje i vraćanje predmeta na ponovno suđenje.

Tuženik u odgovoru na reviziju predlaže odbiti reviziju tužitelja kao neosnovanu. Potražuje trošak sudske pristojbe za odgovor na reviziju.

Revizija nije osnovana.

Na temelju članka 392.a stavka 1. ZPP-a revizijski sud ispituje pobijanu presudu samo u onom dijelu u kojem se ona pobija revizijom i samo u granicama razloga određeno navedenih u reviziji.

Revident neosnovano ukazuje na postojanje bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP-a jer pobijana presuda nema nedostataka koji onemogućavaju njezino ispitivanje budući sadrži jasne i neproturječne razloge o odlučnim činjenicama, a nema ni proturječnosti između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika. Također, u postupku pred drugostupanjskim sudom nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 1. ZPP-a.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 2.040.000,00 kn s osnove štete koju je, kako tvrdi, pretrpio zbog neisplate plaće kroz 10 godina jer ga tuženik nije preuzeo u radni odnos na radno mjesto voditelja Stanice za tehnički pregled (u daljnjem tekstu: STP) a kako je to bilo ugovoreno člankom 7. Ugovora o poslovno-tehničkoj suradnji sklopljenim između A. I. d.d. i tuženika.

U postupku koji je prethodio reviziji utvrđeno je:

- da je Ugovor o poslovno-tehničkoj suradnji zaključen 7. studenoga 2000. (u daljnjem tekstu: Ugovor) između tuženika i A. I. d.d., u kojem članku 7. je propisano da se Centar za vozila Hrvatske (tuženik) obvezuje da će po isteku trajanja menadžerskog ugovora F. G. kao člana uprave A. I. d.d., istoga preuzeti u radni odnos na radnom mjestu voditelja STP,
- da je navedeni ugovor na strani A. I. d.d. potpisao tužitelj,
- da je tužitelj sklopio s A. I. d.d. menadžerski ugovor 7. lipnja 2000., na mandatno razdoblje od 4 godine, počevši od 1. lipnja 2000.,
- da je tužitelj do 13. prosinca 2015. radio u A. I. d.d., nakon čega je od 14. prosinca 2005. u invalidskoj mirovini zbog profesionalne nesposobnosti za rad,
- da je tužitelju koji je bio zaposlen na poslovima direktora A. I. d.d. otkazan (Odlukom o otkazu ugovora o radu od 10. studenog 2005.) ugovor o radu zbog otvaranja stečajnog postupka nad A. I. d.d.,
- da je tužitelj u ožujku 2007. kontaktirao I. L., predsjednicu Uprave tuženika, u vezi zasnivanja radnog odnosa, kada je ista saznala za Ugovor i dobila informaciju da tužitelj nema licencu za voditelja stanice za tehnički pregled niti potrebnu stručnu spremu.

Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja prvostupanjski sud je ocijenio da tužitelj nije ugovorna strana Ugovora niti sudionik obveznog odnosa pa tako nije niti aktivno legitimiran tražiti ispunjenje ugovorne obveze od tuženika. Sud navodi da se tuženik nije tužitelju obvezao preuzeti ga u radni odnos već se tuženik obvezao prema A. I. d.d. pa je jedino ono ovlašteno od tuženika eventualno zahtijevati ispunjenje ugovorne obveze iz članka 7. Ugovora. Pritom se sud poziva na odredbu članka 17. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01, u daljnjem tekstu: ZOO) kojim je propisano da su sudionici obveznog odnosa samo one stranke koje su

ugovor sklopile. Sud zaključuje da se u konkretnom slučaju ne radi niti o ugovoru u korist trećeg (članak 149. ZOO) niti o prijenosu ugovora o radu (članak 129. Zakona o radu, „Narodne novine“, broj 38/95, 54/95, 65/95, 102/98, 17/01, 82/01, 114/03, 123/03, 142/03, 30/04 i 68/05 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, u daljnjem tekstu: ZR). Sud smatra da predmet ugovora u korist trećeg ne može biti zasnivanje radnog odnosa odnosno preuzimanje radnog odnosa iz razloga što ZR jasno propisuje da se radni odnos zasniva ugovorom o radu (članak 8. ZR) te propisuje slobodu ugovaranja uvjeta rada (članak 7. ZR).

Drugostupanjski sud prihvaća ocjenu suda prvog stupnja o nedostatku aktivne legitimacije i potvrđuje prvostupanjsku presudu na temelju članka 375. stavak 5. ZPP-a.

Revident ukazuje na pogrešnu primjenu materijalnog prava, navodi da je nesporno da je on aktivno legitimiran u predmetnoj pravnoj stvari jer je Ugovorom dogovorena korist u korist njega, a tužitelj tu korist nikada nije opozvao. Tužitelj smatra da se nesporno radi o ugovaranju u korist trećega te da unatoč svemu sudovi samo paušalno navode da postoji nedostatak aktivne legitimacije na strani tužitelja.

Revident nadalje navodi da predmetni Ugovor sadrži sve potrebno iz članka 129. stavak 1. ZR-a, pri čemu se poziva na odredbu članka 2. Ugovora gdje je navedeno „odredbama ovog ugovora ugovorne strane suglasno utvrđuju način reguliranja i realizacije međusobnih prava i obveza u svezi uporabe objekta, uređaja, opreme i inventara STP, statusa zaposlenika te druge ugovorne odnose iz poslovanja STP u I.“.

Odredbom članka 149. stavak 1. ZOO-a propisano je da kad netko ugovori u svoje ime potraživanje u korist trećeg, treći stječe vlastito i neposredno pravo prema dužniku ako nije što drugo ugovoreno ili ne proizlazi iz okolnosti posla. Stavak 2. istog članka određuje da ugovaratelj ima pravo zahtijevati da dužnik izvrši prema trećem ono što je ugovoreno u korist te treće osobe.

Odredba citiranog članka je iznimka od općeg pravila da ugovori imaju učinak samo među ugovornim stranama. Pravni učinci ugovora u korist trećega neposredno se odnose i na trećega, iako on nije ugovorna strana. Ugovorom između dviju strana (promitenta i stipulanta) nastaje trostrani obveznopravni odnos jer se učinci tog ugovora proširuju i na treću osobu koja je korisnik iz tog ugovora, i to s takvim pravnim učinkom da treća osoba ispunjenje čini (onoga što je ugovoreno u njenu korist) može zahtijevati samostalno i izravno od promitenta (iako nije sudjelovala pri sklapanju ugovora).

Prema tome, u konkretnom slučaju radi se o ugovoru u korist trećega, kojim se tuženik (promitent) obvezao da će po isteku trajanja managerskog ugovora tužitelja kao člana uprave A. I. d.d. istoga preuzeti u radni odnos na radnom mjestu voditelja STP. Tužitelj je stoga aktivno legitimiran za podnošenje tužbe kojom traži ispunjenje čini (onoga što je ugovoreno u njegovu korist).

Dakle, tužitelj u ovom slučaju može tražiti ispunjenje onoga što je ugovoreno u njegovu korist, odnosno da ga tuženik preuzme u radni odnos na radno mjesto voditelja STP.

Iako su sudovi pogrešno primijenili materijalno pravo, odbijanjem tužbenog zahtjeva ono nije pogrešno primijenjeno na štetu tužitelja jer je o tužbenom zahtjevu valjalo jednako odlučiti iz jednostavnog razloga jer je tužitelj, u konkretnom slučaju tužbom mogao zatražiti od tuženika samo ispunjenje onoga što je ugovoreno u njegovu korist, međutim, on ne može osnovano zahtijevati naknadu štete zbog neispunjenja, ako prije toga nije zatražio ispunjenje ugovorne obveze.

Slijedom navedenog, revizija u odnosu na glavnu stvar nije osnovana pa ju je valjalo odbiti na temelju odredbe članka 393. ZPP-a.

Na sjednici Građanskog odjela VSRH pod br. Su-IV-19/15-19 od 16. studenog 2015. zauzeto je pravno shvaćanje da pravomoćno rješenje o troškovima parničnog postupka nije rješenje protiv kojega je dopuštena revizija.

Prema navedenom shvaćanju, rješenje drugostupanjskog suda o troškovima parničnog postupka nije rješenje iz članka

400. stavak 1. ZPP protiv kojega je dopuštena revizija. To je zato jer se tim rješenjem ne odlučuje o predmetu spora (o biti stvari) pa glede parničnih troškova spor zapravo niti počinje niti se dovršava, a samo u odnosu na predmet spora određen tužbom počinje teći parnica, ispituje se litispendencija, objektivna kumulacija tužbenog zahtjeva i objektivno preinačenje tužbenog zahtjeva. Slijedom toga se samo u odnosu na predmet spora postupak pravomoćno dovršava pojedinačnim aktom, bilo presudom ili rješenjem protiv kojih je, za razliku od rješenja o troškovima parničnog postupka, moguće podnijeti reviziju.

Iz tih je razloga, primjenom odredbe iz članka 392.b stavak 1. i članka 400. stavak 3. ZPP-a, valjalo riješiti kao u izreci.

Odlučujući o zahtjevu tuženika za naknadu troškova odgovora na reviziju, ovaj sud je ocijenio da ti troškovi nisu bili potrebni za vođenje parnice u smislu odredbe članka 155., u svezi s člankom 166. stavak 1. ZPP-a, stoga je odlučeno kao u izreci rješenja.

Zagreb, 4. travnja 2017.

Predsjednik vijeća:
Ivan Mikšić, v.r.